

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap martius 14^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Don Alonzo.

Első szakasz.

(Folytatás.)

Ekkor a' ház ajtaján erősen kopogtak; a' vén szolgáló elhalványodott, Don Alonzo fölugrott. — „Alkalmasint nagytiszteletű nagybátyám! így legalább egy uj unatkozás fog kezdődni. Már örvendek láthatásán.“

„Ki az? — kiáltá a' vén szolgáló a' kulcslyukon.

„Nyissátok-ki szánakozásból! — felelé egy siket hang — Isten szerelmeért, nyissátok-ki!“

„Valami koldús! adjon kend neki alamizsnát, azután hadd menjen tovább!“ — mond Alonzo, és ismét asztalhoz ült.

„Nem, nem koldús; mert a' koldús [nem bátorkodik illy gombán kopogtatni!“ — viszonzá Kata fejét csóválva.

„No, hát ki volna?“

„Talán rabló, 's így akar bejutni. A' koldús alázatosan kopogtatott volna egy darab kenyérért.“

„Istenért, nyissátok-ki! — hangzott ismét kívülről. — Adjatok egy szegény betegnek helyet ez 'léjre!“

Kata eloltotta a' gyertyát, és még egyszer keresztülnézett a' kulcslyukon. — „Többen vannak — suttogá—hallom lépteiket és egymással beszédöket.“

És most Alonzo is kívülről lépteiket és zörejt hallott; távulról a' juhász-kutyák dühös ugatása hallatszott.

„De ugyan mit akarnak a' kerti tolvajok?“ kérdé a' szolgáló.

„Bizonyosan rá szednek minket, és azután betörnek erővel — felelt Alonzo nyugalmasan — Látogatásukon éppen nem csudálkozom; kéményünk füstölgése okozta, hogy konyhánk és pinczénk után szaglalódnak.“

„Már mit sem hallok!“ — mond Kata szünet mulva. — Most Don Alonzo nézett keresztül a' kulcslyukon; a' ház előtt minden csendes volt.

„Hasztalan ijedtség ; csintalan legények okozták — monda — csaknem azt kell mondanom , hogy kár — folytatá mosolyogva — szerettem volna látni , hölgyeink mit teendők , ha a' banditák a' házba rontanak. Akkor alkalmasint kényteleníttetnének arczuk tekintetére méltatni.“

Még egyszer dörgött az ajtón , úgy hogy az egész ház reszketett bele ; kinn sok hang hallatszott , egyik fölülmulta mindnyáját : „lassan társak , lássunk dologhoz ! az ördögbe is hadd lás-sák a' kutyák , hogy birunk kulcsesal , melly minden ajtót kinyit.“

Lárma és borzasztó szitkok voltak a' felelet e' beszédre , és egy nagy gerenda , sok kéztől tartva , recsegett az ajtó felé , mint egy ostromló gép.

„Ezek katonák — mond Alonzo — csak katonák képesek illy módon bemenetelt eszközteni. Hát ostrom alá akarnak minket venni Don Heriquez bandái ? .. Bizonyosan egy a' koldusok közül árult-el hálából , kinek kend pénzt adott.“

A' szolgáló térdre esett , és sikoltva hívott segítségül minden szentet. Don Alonzo legalsó fokán állott a' hölgyek szobájába fölvezető lepcsőnek ; lekönyökölt , és büszke határozott arczezal figyelt a' házat ostromló lármára.

„Mit parancsol ön nemes ur , mit tegyünk?“ — kérde Kata , imádságát félbeszakasztva.

„Pontosan engedelmeskednünk kell nagybátyám parancsának ; ne ingereljük a' nyomorultakat ellentállással , melly végre is haszontalan lenne ; hanem inkább nyissuk-ki az ajtókat , hogy tet-szésök szerint rabolhassanak.“

„Az hamar megtörténhetik.“

„De a' hölgyek , a' hölgyek ; hát semmit sem hallanak e' lár-mából? — kiálta Don Alonzo nyugtalanul — még ők szobájok-ban maradnak egész nyugodtan.“

„Menjen nemes ur , menjen , és tudassa velek az itt történteket.“

„Nem , a' világ megváltójára ! egy lépést sem teszek elejekbe , egy tapodtat sem megyek. Most bevárom a' büszke nőket , most , midőn a' közös veszedelem egyenlőkké tesz. De nekik még is le kell jönni ; — mert ha kívülről azon gonoszok kezeibe jutnak , ak-kor vége becsületöknek , talán életöknek is !“

Ekkor gyertyafény világítá-meg a' setét corridort ; mindkét ide-gen a' lépcső legfelső fokán állt. Midőn Don Alonzót megpillanták , megálltak , és az , kinek neve Donna Isabel volt , így beszélt nyu-godtan : „lovag ur , mi történik itt ? mit jelent e' lárma?“

„Egy bandita-csoport dőzsöl házunk ajtaja előtt ; minden el-lentállás csak ingerlené a' nyomorultak dühét ; készen kell lennünk

az elkerülhetlenre, 's e' házat rablási dühöknek átengedni; de előbb magas hölgyek! önöket bátorságba kell helyeztetnem! Bizik bennem nemes kisasszony?..... Ha igen — jőjjön, sietnünk kell!“

Don Alonzo kinyújtá karját, hogy a' hölgyet elvezesse; de ez visszalépett, 's kezével büszke eltiltó mozgást tön.

„Hallják önök, hogy' lármáznak? — mond Alonzo hidegen — Az ajtó már nem soká daczolhat; mindjárt be fog törni a' vad csorda. Még egyszer nemes hölgyek! akarnak-e követni?“

„Igen!“ — felelt Donna Isabel röviden, és társnéja karjaira támaszkodott.

Don Alonzo kivette Kata kezeiből a' fáklyát. Elől ment egy alantabbi terembe, melly a' refectorium mellett volt és az udvarra feküdt. A' fáklya fénye megvilágítá a' kőfalak mindkét oldalán levő szobák hosszú sorát. Egy ajtó fölötti kereszt azt mutatta, hogy e' terem hajdan isteni tiszteletre volt rendelve, és valóban a' mellette levő kápolna segrestyéjeül szolgált. Minden puszta volt abban és üres, mintha már csak denevérek tanyája volna. Don Alonzo egy závárt megrugván felugrott a' tölgy-ajtó; mögötte egy vas rostély volt; mintegy két másod percz telhetett-el, mige' rostély závárja, melly évek óta nem volt nyitva, csikorogva fordult, és csak ekkor nyithatta-föl Alonzo. Lelépett egy titkos terembe; a' két idegen utána ment, Kata becsapta utána a' rostélyt és a' titkot elrejtő korlátot; ő maga visszamaradt. — „Az idegenek Isten segedelmével bátorságban vannak! — mond a' szolgáló nagyot fohászkodva — most lássuk, mi történik itt!“

Második szakasz.

III.

Alonzo fáklyája megvilágítá a' fekete teremet. Egy elrejtett, hozzá nemférfhető pincze volt az. Nem hatott ide nap világossága, sem világ zaja. A' főajtón kívül még más alacsonyabb is volt a' teremben, de csak úgy oda támasztva, 's mögötte lépcsők vezettek egy mély boltozatba.

Mindkét hölgy letelepedék az itt levő alacsony zsámolyokra; Don Alonzo velök szemközt a' hideg nedves falhoz támaszkodék, és hallgatva vizsgálgatta őket. Egyik, ki Donna Annának nevezeték, magas termetű volt; haja fekete, arcz vonásai szépek és szabályosak, de nem birtak azon élénkség és tüzzel, melly a' kelet hölgyeinek annyira tulajdonuk szokott lenni; inkább hasonlított Donna Anna egy hideg hollandi nőhez. A' másik, Donna Isabel, ifjúsága első virágában létező szüz; alakja finom és nemes;

haja világos szőke. Fehér, sápadt arcz-szine, valami lassúság és segélyre szorulás magatartásában azt mutatták, hogy gyenge; azonban még is hangjának határozott és parancsoló csengése, kék szemeinek kifejezése e' töredékeny fedél alatt erős lelket, hatalmas parancsoló akaratot és talán legyőzhellen erejű szenvedélyeket árultak-el. Most futván és a' veszély elől alig rejteztvén-el, arczán inkább csudálkozás mint leverettséggé ült. Több percznyi csend után végre kérdést tön Don Alonzónak, és most először nyugvék rajta erős és büszke tekintete. — „Ön unokaöcsese a' nagy tisztelű kanonok urnak, Don Antonio de Gusmannak?“ kérdé.

„Igen, nagyságos asszonyom.“

„Önnek nagytiszteletű nagybátyja, mi előtt elutazott, bizonyossá tett engem arról, hogy ön éjjel nappal őrködni fog bátorságos létünk fölött. Én megnyugodtam.“

Olly hangon mondá e' kevés szót a' dáma, hogy Don Alonzo szive magasabban vert azon öntudatában, hogy a' nemes hölgynek szolgálhatott. Hallgatva meghajtá magát. Donna Isabel tovább szóllt: „ki tudja, mi történik most körülünk!“

„A' rablók undok mesterségöket üzik nagybátyám házában — felelt Don Alonzo nyugodtan — de nem soká fog tartani, és mielőtt hajnallik, elhagyhatjuk rejtekhelyünket.“

„Hát nincs e' honban sem törvény sem igazság, hogy illy gyalázatos tettek eltűretnek? — kiálta a' hölgy, és sápadt arcza piros lön. — Igy hát nincs sehol bátorság, midőn egy nagytiszteletű férfi házáat is nyilttan, fegyveres kezekkel pusztítják.“

„Nem így volt ez az előtt; nagytiszteletű nagybátyám sok évig nyugalomban és békében lakott itt. De egy idő óta Don Henriquez féketlen bandái száguldoznak e' vidéken; rablásból, fosztogatásból élnek, és a' törvényhatóság gyenge karja nem elég hosszú, hogy őket megragadhasssa. Most házunkat rabolják, holnapra csak kopasz falai lesznek. Nagybátyámnak roszul fog esni e' szerencsétlenség visszatértekor, nem magáért, hanem önökért nagyságos hölgyek. Önök nálunk csak szegény fogadtatást találtak, 's ebben sem részesülhettek zavartalanul!“

Donna Isabel mosolygva vizsgálgatta Alonzót; azután intett neki kezével, hogy ereszkedjék-le egy zsámolyra, és szólla: „én fogadtatásunkkal meg vagyok elégedve, 's hiszem, hogy eljövend a' nap, mellyen azt nagytiszteletű gazdámnak tettleg is megbizonyíthatom. Önről is megelékezendem akkor!“

Don Alonzo hidegen meghajtá magát; mert a' hölgy lényében tapasztalt parancsolóság sértő volt reá nézve. Azt vélte, hogy neve egyenlővé teszi őt az idegenekkel, és nincs süksége olly pártolásra, melly nem minden büszkeség nélkül ígertetett-meg.

„Teljes bátorságban vagyunk!” — kérde ismét a' hölgy, és hallgatódzott, nem hat-e valami láрма a' rablás elől elrejtő rostélyzatig. — Ez éppen nem barátságos terem! — folytatá tovább, de azért egy pár órát lehet itt türelemmel tölteni, még egy keveset szunyadni is. Ne féljen ön Donna Anna! hiszen mi nem vagyunk itt foglyok; holnap ismét látandjuk világítani a' napot. Valóban, én úgy emlékezem, hogy ez előtt kevés nappal a' sziklalyukakban rosszabb óráink voltak, mint itt. Imádkozzunk Istenhez, és viseljük magunkat nyugodtan. Ezen éj szerencsétlenség nélkül muland-el.

E' szókat hosszas csend követé. Donna Isabel, fejét társnéja vállaira téve, mély érzésekbe látszott merülni. Szemeinek büszke kifejezése eltűnt, és sebesen sikkamlott-el finom rózsás ajkain egy mosoly. Hasonlított a' gyermekhez, melly anyja karjaiban alszik-el. Donna Anna tán szebb volt nálánál, de hiányzott rajta a' tisztaság, szelid ártatlanság, nagyság, melly Donna Isabel fölött sugározva ömlött-szét.

Don Alonzo bámulta a' büszke nyugalmat, melyet e' két hölgy illy nagy veszedelemben mutatott. Bár egyébként vakmerő volt is, nem bátorkodék hozzájuk egy szót is intézni. Kivülről semmi zörej nem hatott-be; a' fáklya homályosabban égett; a' terembei légterhelve és sápasztva nyomá a' finom hölgyeket, és majd a' nem frisítő félszendergésbe merültek, melytől Don Alonzo is alig birt óvakodni; pillantata azonban merőn ama kettőn függött, kik őrizetére ajáltattak: de bár ébren volt, érzékei még is álomba ringatództak; szép leányarcz jelent-meg előtte hirtelen, melly ismét eltűnt hirtelen; látott harcz-helyeket, táborokat; ő maga sok sebtől vérzett; fegyverek, zászlók hajlottak-meg előtte tisztelet, dicsőség jöttek éltét diszítani. Így telt-el sok óra.

Donna Isabel egyszerre fölébredt, és még félig álomittas szemekkel körülnézte magát; finom tagjai reszkettek a' hideg miatt. — „Szent szüz! — kiálta — jaj, be roszul vagyok! itt nagyon hideg van!”

Donna Anna is fölébredt. — „Ugy vagyunk itt, mintha sírban volnánk! — monda. — Szent szüz, milly szomorú helyek!”

„Reménylem, nem sokára elhagyhatjuk! — felelt Donna Isabel. — Lovag ur, tán ideje volna már utána nézni, valljon a' rablók ocsmány munkájokat elvégezték-e a' házban!”

„Én is azt gondolom, hogy már elmentek a' nyomorultak, — viszonzá Don Alonzo és nézte a' félig elégett fáklyát — már nem soká nappal lesz; és önök, nagyságos hölgyek, vissza fognak adatni az élők lakának.”

„És én nem fogom elfelejteni, hogy ön ide kísért a' holtak helyeire — monda D. Isabel mosolygva — nem fogom elfelejteni, hogy ön

egy éjjel őrt állt mellettem. Rajta lovag! nyissa-föl az ajtót, és vigyázza nézzen-szét, félhetünk-e még."

Alonzo próbálta kinyitni a' rostély zárját. Először csendesen akarta, majd egész erővel; de minden próbája, minden erőlködése a' kinyitásra sikeretlenek voltak. — „A' pokol minden átka bűnös fejemre! — kiálta — a' zár csak kívülről nyilik-meg; hogy belőlről kinyithassa az ember, mesterséges fogásra van szükség, 's arra nagybátyám nem tanított-meg.“

(Folytatása köv.)

KÜLÖNFÉLE.

I. Orosz képek. Jean - Jaques atyus mondá: „az oroszok sohasem civilisálódnak-meg; hogy az túlkorán lenne.“ — Bár mekkora legyen is orosz ország jelen hatalma; nem tekintve a' polgárisodás újabb haladásait is, közelről 's éles szemmel nézván a' dolgokat: Rousseau e' szigorú ítélete, még most is igaznak látszhatik.

A' sz. pétervári udvar a' legfényesbek egyike. Orosz országnak fegyverek, szenvedélyek heve 's hiúság által Europa minden fővárosában elszéledt, elbizott ifjúsága megszokta utánozni az idegent ruházati, lakási, táplálati, köszöntési módjában; 's a' francziát, angolt és németet a' bál 's ebédnél elfogadásban majmolpi. Minden, mit a' gyalultság 's illedelem kíván, már meglehetősen 's régóta utánozva van. A' nők meghaladták a' férfiakat, 's nem ritkán láthatni számos nagy csinú hölgyeket, keeseik által szembetűnő fiatal lánykákat, kik őt, hat nyelven is szólnak, több hangszeren játsznak, 's franczia, angol, és olasz ország leghíreseb költőit 's regényíróit ismerik. De a' legkápráztatóbb fényűzés csalfényének daczára is ott, hol a' hatalomnak semmi határa, inkább vagy kevésbbé félelmes ur-, 's inkább vagy kevésbbé elaljasodott szolgánál egyéb nem létezhetik, bár mi szép névvel szállíttassanak is. Ha a' dolgok felületén meg nem nyugszunk, a' gyalultság e' gyöngye héja alatt csak hamar sértő durvaságra 's üdö-előtti romlásra megorzadva találunk. Meg van itt a' polgárisodás minden finomsága, de gyakran vad bűnök gyalázzák-meg.

Pétervár nézete kettős hatással van az elmére. Két kort látunk itt egyesülve, két világot, a' 10. és 19-ik századot, Ázsia 's nyugotunk szokásait, scythia durvaság mellett a' franczia finomságot, büszke 's csillogó nemességet és szolgáltságba gázolt népet. Egy félről pompás öltönyök, parisi divatok, a' délieknek mit sem engedő színházak, gyönyörű equipageok, olly csinosak, 's még gazdagabbak dandyekénél, más félről nyomorú parasztöltözetek, melyek a' régi dákok, korolanok 's gothokéra emlékeztetnek. Juhbörökbe öltözött kocsisok, medvékhez hasonló parasztok, hosszú szakálak, bélelt gucmák és lábbeliek, vastag gyapjú szalagok, a' lábfő és szár körül mintegy otromba cothurnust képezők.

Az orosz nép, rabságban tenyészve, nem ismer szellemi élvezet; de nincs némi vastag anyagi boldogság nélkül. A' szolgák soha sem érzik a' nyomor baját sem a' kint, gyermekeiket kenyér nélkül tudni; gyászos sebe a' polgárisodott népeknek, kik ezerszer irigylendőbbek, még sem levén kénytelenek nyakukat egy ember vesszője alá görbitni, ki fejük 's urok, és nejcik 's gyermekeik ura.

A városi kalmárok, meggazdagodván, asztalaiknál mérték- 's izléstelen fényűzők; iszonyú hús-, baromfi-, hal- és tojás-halmokkal, minden rend nélkül felhalmozott süteményekkel, mik a' legrettenthetlenebb gyomrot is képesek tömegökkel megrémíteni, a' vendég a' kiméletlenségig kínálják. *) Ehez járulnak még a' gabnából égetett olly szeszszel tölt nagy serlegek, mellynek erejét europaí ny el nem tűrhethné. — Azonban e' kalmárok nem kevésbbé sajnálatra méltók a' parasztoknál; minthogy végzetők szinte a' sors-szeszély ingásaitól függ, melly kénye szerint jó vagy rossz urat ad. Ezen igazság nem szorult bebizonyításra, de még sem állhatjuk-meg egy ide illő történetke idézetét, melly kissé bohónak látszhatik, de világosan mutatja, hogy azon országban, hol az engedelmesség csupán szenvedő 's az ellenkezés tilos, a' legigazságosb fejedelemnek vagy urnak is reszketni kell, egy meg nem fontolt akaratja vagy hirtelenkedéssel adatott parancsa következményeitől.

Egy igen gazdag, Suderland nevű idegen, mint udvari pénzváltó, orosz országban meghonosult, 's Katalin czárnő kegyeit bírja. Egy reggel hirt vesz, hogy házát örök környezik, 's a' rendőrtiszt szólni kíván vele.

A' tiszt — Reliew nevű — rémültt arczczal belép. — Suderland ur — mond — sajnálkozva látom magam megbizva kegyelmes uralkodó nőtől egy ön elleni szigorú parancsnak végrehajtására. — „Ellenem? — kérdi megütközve a' pénzváltó — 's mi lehet e' parancs? — „Uram! habozva adom önnek tudtára, fegyverkezzék bátorsággal. — „No's mi? honomba küldetem vissza? — „Nem uram; itt roszabbról van szó. — „Ah Istenem! — kiált Suderland reszketve — Sibiriába küldetem? — „Sokkal roszabb, uram! — „Isteni jószág! tán kancsukázni akarnak? — „Roszabb ennél is. — „Tehát mi? — zokogá a' pénzváltó — éltem van veszélyben? A' czárnő olly jó, olly kegyes, 's olly szeliden beszölt velem csak két nap előtt is, ő akar na... de nem hihetem. Ah az egekre! végezze; a' halál kevésbbé kegyetlen volna, mint ez elviselhetlen várakozás! — „Jó hát, édesem — mond végre a' rendőrtiszt hidegen — kegyelmes uralkodó nöm önt kitömetni parancsolá. — „Kitömetni? — kiált Suderland, merőn a' szöllőre szögezve szeméit — hisz' ön elveszté eszét, vagy a' czárnő nem tartá-meg... — „Szegény barátom! megtevém, mit rendesen nem merünk; kijelentém meglepetésemet; de fölséges asszonyom boszús hangon kimennem 's adott rendeletét azonnal végrehajtanom parancsolá, e' szökat tevén hozzá, mellyek még füleimben zugnak: „menjen, 's ne feledje, hogy ön kötelessége elvégezni azon rendelményeket, mellyekkel megbizni méltoztatom.“

Lehetlen volna a' szegény pénzváltó meghökkenését, haragát, remegését, 's kétségbeesését festeni. Fájdalma kitörésének kis időre szabad utat engedve, a' rendőrtiszt egy negyedórát hagyja neki dolgai rendbehozására. Ekkor Suderland kéri, kényszeríti, sürgeti sokáig hiába, engedje a' czárnőnek egy levelkét írnia kegyelmeért esedezőt. A' tiszt meggyőzötve könyeitől remegve enged szünetlen esengésének; magához veszi levelkáját, kifordul, de nem merve a' császári várba menni, Brice grófhhoz beszóll, 's elmond neki mindent.

Ez azt hiszi, hogy a' rendőrtiszt megbolondult, mondja: kövesse 's várja-meg. — A' palotába siet. Bevezettetvén a' fejedelemnőhez, komolysággal elmondja a' történetet.

*) Éppen úgy, mint a' görbe fésűk nagyszerű világában 's a' fokosnak fénykorában — nálunk. Sz.

Katalin hallva e' különös beszélyt, felkiált: ,igazságos ég! mi szörnyűség! valóban Reliew elvesztette esztét. Gróf, menjen, fusson, 's parancsoljameg ez esztelennek, mentse-fel azonnal szegény pénzváltomat bohó rettegéseitől, 's eressze szabadon!'

A' gróf megy, végzi a' parancsot, visszajön, 's Katalint csudáltára hangosan kaczagva leli. — ,Most értem az éppen olly furcsa, mint megfoghatlan jelenet okát. Egy csinos kegyencz-ebem volt, melyet néhány év előtt kaptam ajándékban, és Suderlandnak, neveztem, mert egy angol adá. E' kegyenczem éppen most mult-ki, Reliewnek parancsolám kitömetni 's minthogy habozott, felindultam ellene, gondolván, hogy ostoba hiúságból méltósága alattinak véli az illy megbízást. Im a' nevetséges rejtvény megfejtése.'

A' kifejlés szerencsés volt; de a' veszély, melyben a' szegény pénzváltó Suderland forgott, még is alkalmat nyújt búsán elmélkedni olly emberek sorsa fölött, kik egy korlátlan akaratra engedelmeskedni köteleseknek hitetik magukat, bár milly képtelen volna is tárgya. Jegyezzük-meg, hogy ez eset II-ik Katalin kormányja alatt történt, ki orosz országban igazság, bölcsesség 's jóság mintájaul említettett 's emlittetik.

SZ—N—Y.

Hallatlan hangverseny. — Romában nem' rég' Lafosco grófnál, a' hangászat egy bizarr barátjánál, hangverseny adatott, melynek mássa a' történetekben bizonyosan nincs. Ő t. i. egy hangszer-készítőnél egy nagy orchestrumhoz megkívántató minden hangszert irtóztatós nagyságúaknak csináltatott. A' legkisebb hegedűnek olly nagynak kellett lenni, mint egy bögőnek; a' bögők kocsí-nagyságúak voltak; a' fuvalák olly nagyok, mint a' legnagyobb orgonasipok; a' fagotok középszerű tölgy nagyságúak; a' kis és török dobokat Lafosco ur kertjében épület-kövekből építtette, 's trombitának egy régi templom-kopolyát készíttetett-el Cerni által. Az előkészületek e' hangversenyhez legnagyobb csendben tétettek. Természetesen illy hangszerekkel nem lehetett úgy bánni, mint másokkal, hanem hogy használhatók legyenek, hozzájuk való gépelyeket kellett készíteni, és számtalanszor próbálgatni. A' művészek teljes csendben gyakorlották magukat, és már a' harmadik titkos próba után meggyőződhetett Lafosco ur tervének sikerüléséről. Végre januar 4-én reggeli négy órakor kertjében jelt adatott egy puskalövessel a' hallatlan hangversenyre.

Rémítő trombitahang nyitotta-meg az előadást, 's következése az lett, hogy az által-ellenben álló háznak minden ablaka összetört. Öt percz alatt egész Roma ébren és lábon lett. Azt hitték, hogy az utósó itélet zaját hallják. Erre egy dob-ütés következett, s vélték, hogy Péter templomát mennykő ütötte-meg. Így ment ez folyvást; egyik meglepetés másikat követte, egyik rémület másikat, míg egyszer a' legmerészebb hallgatók hangászati harmóniát fődöztek-föl a' kolossalis hangokban. A' hangverseny csak fél óráig tartott — de még most is bódult attól egész Roma. A' legközelebb fekvő városnegyedben minden ablak széttört, 's néhány épület a' rázkodásban megkárosult. Lafosco ur még ez évben utnak induland hangszereivel, és Bécsben az ezer hangász hangversenyét erőszakos eszközével dicsőíteni fogja.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.